

[Tange.]

boer m. v., hvor en ny arbejdsgiver overtager en falleret arbejdsplads eller en falleret mesters arbejde på en fast arbejdsplads, f.eks. ude på en byggeplads.

I disse tilfælde er der jo tale om, at en virksomhed er på knæene, det er, om jeg så må sige, en falden mand, som man sparker til, og der skal ikke så forfærdelig meget til, før en sådan virksomhed er totalt færdig. Der er i virkeligheden ikke nogen at forhandle med, når der er tale om et likvidationsbo, der er ikke arbejdere på den ene side og en arbejdsgiver på den anden side. Der sidder folk, der er valgt ind til at styre boerne, som har nok at gøre med at rede trådene ud, og som ikke har muligheder for at forhandle samtidig med arbejdsmodtagernes fagforeninger angående blokader.

Det her er for os at se måske ikke det helt store problem, men jeg ved fra min praksis som advokat, at det kan være med til at redde arbejdspladser, hvis man forbyder blokader over for de ting, der er nævnt i lovforslaget. Jeg kan også oplyse de forskellige ordførere om, at arbejderne gang på gang siger: ja men det er da mærkeligt, hvorfor skal vi blokere vores virksomhed, hvor vi har arbejde, vi kan da godt se, at vi bare skal anmelde vores tidligere krav til Lønmodtagernes Garantifond, og så skal vi selvfølgelig have udbetalt af den likviderede virksomhed for det arbejde, vi udfører for den, fordi her er der jo i virkeligheden tale om en helt ny arbejdsgiver. Det forstår arbejderne udmærket godt. De forstår godt, at der må gøres en indsats fra alle sider for at bevare arbejdspladsen, for at bevare virksomheden, sådan at de under nye ejere kan arbejde videre på virksomheden.

Jeg har set virksomheder, hvor det har været lige ved at gå galt, hvor likvidator simpelt hen måtte ud personlig og kautionere i sparekassen for at skaffe penge til lønninger, for at man kunne køre videre, og havde han ikke villet det, var virksomheden simpelt hen lukket. Jeg kan sige, at arbejderne synes, det er noget ejendommeligt noget, når de ved, at de kan få pengene hos Lønmodtagernes Garantifond.

Spørgsmålet er, om ikke loven om Lønmodtagernes Garantifond skal ændres, således at arbejdstagerne, lønmodtagerne, hurtigere kan få beløb udbetalt, sådan at de i

virkeligheden ikke mærker, at en virksomhed likviderer. Med de tider, vi har, hvor der gang på gang er tale om likvidationer og konkurser, og hvor man har en interesse i midlertidigt at køre videre for at få virksomheden afhændet, er det af stor betydning for at bevare arbejdspladser, at man ikke blokerer disse virksomheder, som jo er på knæene i forvejen, og som i virkeligheden ikke har nogen ejer og leder. Det er for så vidt kreditorerne.

Jeg kan sige til hr. Henning Philipsen, at advokater desværre ikke er så godt stillet som lønmodtagere. Hvis man har et tilgodehavende hos en virksomhed, der går ned, kan man ikke anmelde sit tilgodehavende andre steder end i skifteretten, og som regel får man ikke noget ud af det, fordi det er simple krav, hvorimod lønmodtagerne, hvad der for så vidt også er ganske rimeligt, kan anmelde deres krav til Lønmodtagernes Garantifond og få fuld dækning dér. Der er bare spørgsmålet om tiden.

Nogle af ordførerne har været inde på, om lovforslaget også skulle omfatte betalingsstandsningsboer. Det kan man efter min opfattelse ikke lade det omfatte, da løn forinden betalingsstandsningen ikke betales af Lønmodtagernes Garantifond, og derfor er et betalingsstandsningsbo pligtigt at betale forfalden løn til arbejderne. Men der er altså den forskel, at når der er tale om konkursboer, kan lønmodtagerne anmelde deres krav.

Jeg håber, at jeg under udvalgsbehandlingen kan overbevise de forskellige partier om, at det er et udmærket og et godt lovforslag, der vil være med til at bevare arbejdspladser, og det er i hvert fald ikke et lovforslag, der er fremsat for på nogen måde at gribe ind i aftalerne på arbejdsmarkedet til skade for arbejderne, tværtimod.

Poul Mortensen (S):

Ordføreren for forslagsstillerne, hr. Tange, siger herfra, at fremskridtspartiet går ind for stærke fagforeninger, men bare er imod, at de misbruger deres magt. Jeg tror, at man skal være forsigtig med at sige, at nogle fagforeninger misbruger deres magt ved at prøve at sikre deres medlemmer et tilgodehavende, som de har for at have udført en arbejdsindsats. De har solgt deres arbejdskraft, ergo har de også krav på at få